

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτιμώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐς τήν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καί ὑπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχειοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτησίαι δρ. 8.— Ἐτησίαι φρ. 10.— Ἐξάμηνος » 4,50 Ἐξάμηνος » 5,50 Τριμηνος » 2,50 Τριμηνος » 3.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τήν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωτοῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προσηγομένον ἑτάῃ, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδριβείου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν
--	--	---	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Σεπτεμβρίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 40

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Οὕτω, μετὰ μακρὰς συζητήσεις, ἀπελπισίας κλάμματα, καὶ ἐπικλήσεις τῆς Παναγίας, ἡ χονδρὴ γυναίκα συγκρατεῖται τελοσπάντων νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ καπετάνιος, χάρις εἰς τὴν μικρὰν πιξίδα ποῦ εἶχεν εἰς τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὠρολογίου του, ἔδειξε μίαν διεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν μεγαλητέρας πιθανότητας νὰ συναντήσουν κανένα χωρίον ἢ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὡ, ἐκεῖνη ἡ πελοπορία! Ποτὲ ὁ Ραούλ δὲν ἐγέλασε τόσο εἰς τὴν ζωὴν του! Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας ἔπρεπε νὰ σταματοῦν, διὰ νὰ ξεκουράζεται ἡ καπετάνισσα, ἡ ἑποῖα ξεκινούσε πάλιν κωλινδουμένη, παραπαίουσα, ἀσθμαίνουσα καὶ υποδασταζομένη δεξιά ὑπὸ τοῦ σύ-

Ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυγεν οὐκ ὀλίγως... (Σελ. 318, στ. β.)

ζύγου τῆς καὶ ἀριστερᾶ ὑπὸ τοῦ Ραούλ.

Καὶ ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, τόσο περισσότερο ὑπέφερον ἡ δυστυχισμένη. Τὸ μεσημέρι, ὅταν ὁ ἥλιος ἐπυρπόλει κυριολεκτικῶς τὴν πεδιάδα, κατελήθη ἀπὸ νέον παροξυσμὸν. Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ πείνα. Δὲν ἐπεινούσε μόνον ἡ Ζοζέφα, ἀλλὰ καὶ ὁ καπετάνιος, ὁ ὁποῖος εἰς μάτην ἠρεῖνα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐλπίζων νὰ διακρίνῃ κάπου τὴν λευκὴν ἢ κόκκινην σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἀναρτοῦν εἰς τὰ μαγαζιά των οἱ παντοπῶλαι τοῦ Κάμπα.

Ὁ Ραούλ ὅμως, μὲ ὄλην τὴν ζέσην, τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε εὐθυσ. Καὶ μόνον ἡ θέα τῶν συστρωθῶν τῆς Ζοζέφας τὸν διεσκέδαζε μέχρι τοῦ νὰ τὰ λησμονῇ ὅλα. Ἄλλως τε ἤξευρεν, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν ἤμπορούσε νὰ παραταθῇ. Κάπου θάπαντοῦσαν μίαν ἐστάντσια ἢ ἕνα ράνο...

Καὶ ἰδοὺ ἔξαφνα, ὁ καπετάνιος ἀφίνει κραυγὴν χαρᾶς, δεῖχνων ἀγέλην ζῶων, διακρινομένην μακρὰν, ἐπὶ τῆς πεδιάδος. Ἡ ἀγέλη αὐτὴ ἐμαρτυροῦσαν, ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς μέρος κατωχημένον.

Ἡ Ζοζέφα ἀνεθάρρησεν ἀμέσως καὶ ἀγογγύστως πλέον ἐβάδιζε μὲ τοὺς συντρόφους τῆς πρὸς τὸ «ποτρίερο» (ποιμνικοστάριον) ποῦ τῆς ἔδειχναν.

Ἡ μεγάλη ἀγέλη ὅπου ἐβοσκεν ἐκεῖ, ἦτο ἀπὸ βόδια καὶ ἄλογα. Οἰκνῆμα ὅμως δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Μόνον ὅπισθεν ἀπὸ μίαν συστάδα δένδρων, ἀνεκάλυψαν ἕνα ανεμόμυλον καὶ μίαν δεξαμενὴν μὲ νερὸ διὰ τὸ πότισμα τῶν ζῶων.

Δυστυχῶς, ἡ δεξαμενὴ εὐρίσκειτο εἰς τὸ μέσον ἐνὸς ἀγροῦ περιφραγμένου μὲ συρματοπλέγμα, ἡ δὲ Ζοζέφα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ υπερπηδήσῃ. Μόνον ὁ Ραούλ τὸ κατόρθωσεν εὐκόλως καὶ ἀφροῦ ἐκέρρεσε τὴν δίψαν του, ἐξήγησε τὸ κασκέτον τοῦ καπετάνιου, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεψε γαμᾶτον διὰ τοὺς συντρόφους του. Βεβαίως τὸ δοχεῖόν δὲν ἦτο πολὺ καθαρὸν, ἀλλ' οἱ διψασμένοι δὲν μικρολογοῦν.

Αὐτοσχέδιος γλώσσης.

Ὁ Ραούλ, βλέπων τὰ περίεξ του διεσπαρμένα ζῶα, συνέλαβε μίαν ἰδέαν μεγαλοφυᾶ: Παρετήρησεν, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰς ἀγελάδας ἐθηλάζοντο καὶ ἐσυλλογίσθη:

«Ἄλλα!... ἂν μπορούσε κανεὶς νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ λμῆξῃ;»

Ἄλλ' ἤξευρεν, ὅτι τὰ ζῶα τοῦ Κάμπα εἶνε πολὺ ἄγρια. Οἱ γκῶσοι, ὅταν

Ἡ Ζοζέφα παρακλιθεῖσα καὶ υποδασταζομένη... (Σελ. 317, στ. α.)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Ο «Ρ» είδεν άμέσως ότι τὸ στρατήγημά του άπέτυχε και έκαμαν, όπως λέγουν, τὴν άναγκήν φιλοτιμίας.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε με εἰλικρινῆς ὄψος, διὰ τὴν ἐνόχλησιν ποῦ σὰς δίδω. Δὲν ἤμποροῦσε ὅμως νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια...

— Δυστυχισμένε!.. ἐπιθύρουν ὁ μαρκήσιος, τοῦ ὁποῖου ἡ συγγίνης ἦτο μεγάλη. Ἄθλιε!.. Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ φανῶ ἀμελίχτος, ἀπηνήσει!.. Ἡ δικαιοσύνη ἄς κάμῃ τὸ ἔργον της. Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε κοινὸν μεταξὺ σοῦ και ἐμοῦ. Ἴτιποτε πλέον!..

Ἐπειδὴ αὐτὰ ἐλέγχθησαν γαλλιστί, ὁ ἀστυνόμος δὲν ἐνόησε λέξιν. Νομίσας δὲ ὅτι ὁ μαρκήσιος ἀνεγνώρισε πραγματικῶς τὸν προστατευόμενον του, εἶπεν εὐγενῶς:

— Μοῦ ἀρκεῖ, κύριε. Ἄρξῃ ἀναγνῶρίζετε τὸν νέον, ἢ ἀντικαρῆστασις ἐτε-

συγκινήσεως. Εἶνε... αὐτὸς εἶνε... ὁ υἱός μου!

— Ὁ υἱός σας! εἶνε δυνατόν; ἐφέλλιεν ὁ ἀστυνόμος.

— Θὰ ἠκούσατε βέβαια νὰ ὁμιλοῦν, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, διὰ κάποιον κλέπτην, ὀνομαζόμενον «Ρ»...

— Μάλιστα... εἶνε ἀνακατευμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χαϊρήλδ...
— Ἀκριβῶς! Δοικόν, ὁ «Ρ» εἶνε ἐμπρός σας! Δὲν εἶχα δίκην νὰ σὰς πῶ, ὅτι καλῶς συνελήθη; Καὶ ὁ ἄθλιος αὐτὸς εἶνε υἱός μου. Ἄλλ' ἀπεσάσισα νὰ κλείσω πλέον τὴν καρδιά μου εἰς τὸν οἶκτον. Ἡ ὄρα τῆς τιμωρίας ἦλθεν. Ἄς τὴν ὑποστῇ!

Ὁ «Ρ» δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν κίνημα ὅσπν ὄραν ὁμιλοῦσεν ὁ μαρκήσιος. Μόνον ἄμα ἤκουσε τὴν λέξιν «τιμωρία», ἀνατόχησε και τὸ βλέμμα του ἀνεξήγητος ἐκτετυκῆν τὸ βλέμμα τοῦ μαρκησιου.

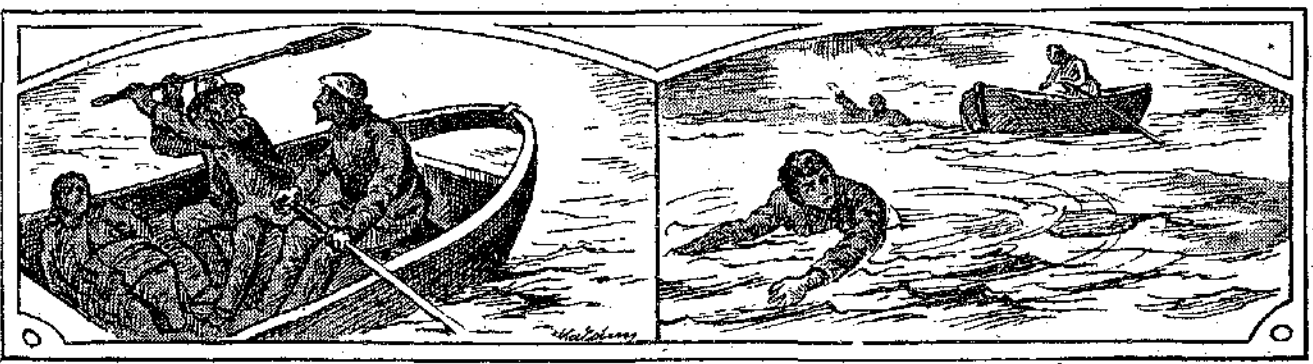
Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον και ἐξεργόμενος ἀποτόμικς, διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὰ δάκρυά του, προσέθεσεν ὡς νὰ ὁμιλεῖ κατ' ἑαυτὸν:

χουν ὀλιγώτερον. Ἐξ ἄλλου, εὐτυχῶς δι' αὐτόν, ὁ Σκυλοκέφαλος και ὁ Ράλφ ἐξηκολούθησαν τὴν φιλονικίαν των και μετὰ εἰς τὴν βάρκαν.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ φιλονικία αὐτὴ ἐξετραχύνετο. Οἱ ἀντίπαλοι ἀντήλασσον τὰς χειροτέρας ὕβρεις και ἠπειλοῦντο ἀμοιβαίως νὰ πετάξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν βάρκαν.

Ὁ Σκυλοκέφαλος ἐγρύλλιζε κυριολεκτικῶς και κάθε φορὰν ποῦ ἐξεστόμενε μίαν ὕβριν, ὁ γρόνθος του ἐπιπτε βαρῶς εἰς τὴν κουραστὴν τῆς βάρκας, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ὀλη, ὡς νὰ τὴν ἐκτυποῦσε αερί. Ἐξ ἄλλου ὁ Ράλφ, μανιώδης ἀπὸ θυμόν, ἐσήκωνε κάθε στιγμὴν τὸ κουπί του, ὡς διὰ νὰ τὸ καταφέρῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Σίμωνος και ἐσχίξε τὸν ἀέρα με βραχνὰ μουγγρητά.

Ἦτο πλέον ἡμέρα, ὅταν ἡ βάρκα ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καθαυτοῦ λιμένος. Εἰς τὸ μέρος αὐτό, ὁ Τάμεσις εἶνε πλατύς, ἀλλὰ και κυριολεκτικῶς σκεπασμένος ἀπὸ ἕνα πλῆθος λέμβων, μικρῶν πλοίων παντὸς εἴδους, ἀκίμη δὲ και μεγαλητέρων.

λείωτε. Θὰ διατάξω τὴν ἄμεσον ἀπελευθέρωσιν τοῦ κ. Ζιλλάρ, προσέθεσεν ὑποκλινόμενος πρὸ τοῦ «Ρ». Ἐπίλω ἀκόμη, ὅτι θὰ συγχωρήσετε τὸ λάθος, ἐπειδὴ σήμερα τὸ πρωὶ μὰς ἐδόθησαν πολὺ ἀσχητὰ διαιτάγια. Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅτι συνέβη, ἀλλὰ...

— Ἐχετε λάθος, κύριε! τὸν διέκοψεν ἔξαφνα ὁ μαρκήσιος με σβυσμένη φωνήν, κυττάζων λοξὰ τὸν υἱόν του. Ὁ νέος ποῦ βλέπετε, συνελήφθη καλῶς. Δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ. Εἶνε ἕνας κλέπτης, ἕνας ἀλήτης, ἕνας κακοῦργος!...

— Δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ ἀστυνόμος. Καὶ ὅμως τὸν γνωρίζετε... μοῦ ἐξάνη ὅτι...
— Τὸν γνωρίζω, ναί! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, κλίνων τὴν κεφαλὴν. Βεβαίω ὅμως ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι δὲν εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ!

— Τότε λοιπόν, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὰς πῆτε ποῖος εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ ἀστυνόμος.

— Μάλιστα, θὰ σὰς τὸ πῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος εἰς τὸ ὕψιστον τῆς

«— Ἄς τιμωρηθῇ πρῶτα και κατόπι... κατόπι βλέπομε!..»

Μετὰ τοῦτο ὁ «Ρ» ὠδηγήθη εἰς τὴν φυλακὴν του. Τότε ὁ μαρκήσιος Δερινὸν εἰσήλθε πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀστυνόμου, ὁμίλησεν ἀκόμη ὀλίγον μαζί του και δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, παρ' ἄρξῃ τῆ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μετεχειρίζετο τὸν κλέπτην με ὅσο τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ἀυστηρότητα.

Ἄλλ' αἱ δοκιμασίαι τοῦ ἀτυχῶς μαρκησιου δὲν τελειῶνουν ἕως ἐδῶ. Τὸν περιμένουν και ἄλλαι, ἀκόμη φοβερότεραι ...

Εἰς τὴν βάρκαν, ἡ ὁποία τὸν ἔφερε πρὸς τὸ ἄγνωστον, — πρὸς τὴν τιμωρίαν, ὅπως εἶχεν εἰπῆ ὁ Σκυλοκέφαλος, — ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, ἀποφασισμένος νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τὸν ζωὴν του, ἐπερίμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ κάποιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ ἀμέσως ὁ γόνιμος νοῦς του.

Ἡ προσπονητὴ του ἐγκατέρησις ἔκαμε τοὺς δημίους του νὰ τὸν προσέ-

ἄλειυτικά, θαλαμηγά, μεταγωγικά, φορητά, σχηματίζουν ἐκεῖ ὀλόκληρον δάσος ἀπὸ κατάρτια, πανιά και σχοινιά, ἐκτεινόμενα ὅσπν φθάσει τὸ μάτι.

— Προσοχῆ, παιδιὰ! φωνάζει ὁ Σκυλοκέφαλος. Τὸ νοῦ σας μὴ συγκροουσοῦμε!

Ἄλλ' ἔξαφνα ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον κανεὶς πλέον δὲν ἐπρόσεχε, κατορθώσας νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν, ἔδωσεν εἰς τὴν βάρκαν μίαν ἰσχυρὰν ταλάντευσιν και σκύψας ἀπὸ τὴν κουραστὴν, τὴν ἔκαμε νὰνατραπῇ.

Ὁ Σίμων και οἱ οὐντροφοὶ του ἀφῆκαν κραυγὰς λύσσης και, μέσα εἰς μίαν μεγάλην δίνην, ἤρχισε καθένας νὰ κολυμβᾷ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον σκάφος.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἦτο, καθὼς γνωρίζομεν, πρῶτης δυνάμεως κολυμβητῆς διὰ τοῦτο δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ φθάσῃ μίαν μικρὰν βάρκαν εὐρισκομένην ἐκεῖ πλησίον ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπλωνε τὸ χερὶ του διὰ νὰ πιασθῇ, ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν δυνατὰ ἀπὸ τὸ πόδι και ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ δευτέραν βουτιάν.

(Ἐπτεται συνέχεια) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ἄγαπητοί μου,

ΑΤΑ τὸ Ἡμερολόγιον, τὸ Φθινόπωρον ἀρχίζει, νο μίλω, εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου.

Ἄλλὰ συνήθως σπεύδει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνωρίτερα. Φέτος, παραδείγματος χάριν, εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχομνωστων φθινοπωρον ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου. Ἡ δὲ πρώτη ἡν σὰς γράσω, ἀνέτειλεν ἐντελῶς φθινοπωρινῆ, με στακτερά και μοιυδῶχροα σύννεφα, ποῦ σκεπάζουν και ἀποκαλύπτουν διαδοχικῶς ἕνα ὄραθν ἡλιον, και με ριπὰς ὑποψύχρου ἀνέμου, εθάναντος ἀπὸ μέρη ὅπου θὰ ἔβρεξε πολὺ... Δέκα στίματα ἀκούω γύρω μου νὰ φθυρίζουν ἢ και νὰ φωνάζουν:

— Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Μελαγχολία, ἀλήθεια... Ὅλα μοῦ φαίνονται σαν λυπημένα. Ἀπὸ τὸν ἡλιον, ποῦ ὅταν τὸν ἀσίνουν τὰ σύννεφα, στέλλει δειλὰ-δειλὰ κατὶ ἀκτίνες ἔσθωρισμένες, — λές και ἔξβαφε τὸ χρυσῶρι των ἀπὸ τὴν βροχὴν, — ἕως τὸν σκουπιδαν ποῦ κτυπᾷ ἀνδρακίᾳ τὸ κουδούνι του και τὸ κάμνει νάσινῃ ἤχους βραχνούς και πενήθιμος. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ καναρινὶ ποῦ κάθε πρωὶ χαιρετᾷ τὸ φῶς με τὰς γλυκυτέρας τρετισιμοῦς, σήμερα, ἐμ πρὸς εἰς τὸν στακτερόν οὐρανόν, βγάζει ὑπόκωφα κελαδηματάκια, ποῦ μοιάζουν με παράπονα. Σὰ νὰ λέγῃ και αὐτό:

— Φθινόπωρο! τί μελαγχολία!..

Ἄλλ' ἡ μελαγχολία αὐτὴ εἶνε ἄραγε πραγματικῆ, ἢ μήπως τὴν βλέπω διὰ τῆς φαντασίας και τῆς ὑποβολῆς;... Πολὺ φοβοῦμαι ἔτι συμβαίνει τὸ δευτερον. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μελαγχολῶμεν, ὅταν ἔρχεται τὸ φθινόπωρον. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὑπάρχει λόγος νὰ χαίρωμεθα, διότι ἡ μία ἐποχὴ διαδέχεται τὴν ἄλλην, διότι τελειώνει ἡ ζήτησι καὶ ἀρχίζει ἡ ὁροσία, και διότι ἀκόμη θάσρωμεν τὴν ἐξοχὴν και τὴν ἀργίαν, ποῦ τὴν ἐβαρύνθημεν τόσον καιρόν, και θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν και εἰς τὸ σχολεῖον ποῦ τὸ ἐπεθυμήσαμεν...

Σήμερα, πραγματικῶς, τὸ Φθινόπωρον με κάμνει κάποτε μελαγχολικόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅμως, ὅτι ὅταν ἤμουν παιδί, τίποτε δὲν μ' ἐχαροποιοῦτε περισσότερο ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα και τὰς πρῶτας βροχὰς. Ἐπρεχα σαν τρελλὸς στὸ περιβολάκι μας διὰ νὰ βροχῶ

και νὰ ἰδῶ ἔπειτα τὰς σταγόνες τῆς βροχῆς νὰ λάμπουν ὑπὸ τὸν ἡλιον σαν διαμαντῖα, κρεμασμένοι εἰς τοὺς λεπτοὺς κλώνους τῆς κλιματαριάς και εἰς τὰς ἀκρας τῶν φύλλων. Καὶ ἀργότερα πάλιν, ὅταν ἀπὸ τὸ ὕψρον μαῦρον χῶμα, ἐξεφύτρωναν τὰ πρῶτα τρυφερά φυλλαροκια τῶν σπορων, ποῦ τόσον καιρόν ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν βροχὴν διὰ νὰ βλαστήσουν, ἐγὼ εἶχα πανηγύρι. Ἄλλὰ και ὅταν ἐδυναμώμενο ἄερας, ἡ βροχὴ τὸ φύχος, και δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ τρέχω ἔξω, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά, ὅτι με τὴν μεγαλητέραν ἀγαλλίαν ἐκύτταξα ἀπὸ τὰ τζάμα τὸ φθινοπωρινόν τοπίον, τρώγων τὰ πρῶτα ζεστά κάστανα καὶ αἰσθανόμενος ὄλον τὸ θάλπος και τὴν ἀσφάλειαν τῆς στέγης, τῆς κάμαρας, τοῦ σπιτιοῦ, τῆς φωλῆς...

Ἐστὶ ὑποθέτω, ὅτι θὰ χαίρεσθε και σεῖς τώρα ποῦ ἦλθε τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὸ εἶνε τὸ φυσικόν, τὸ ὕγιές, τὸ ὄραθν. Ἡ μελαγχολία εἰς τὴν ἡλικίαν σας εἶνε κατὶ ἀρῶσικον, ἀταξιαστον, ἀσχη-

μον. Καὶ ἂν μερικὸι και μερικαὶ τῆν αἰσθάνεσθε, εἶνε διότι σὰς ἔκαμαν νὰ... μεγαλώσετε προῶτως—διὰ νὰ μὴ πῶ νὰ γεράσετε,—τὰ κεῖτὰ ἡ ἔμμετρα ποιήματα ποῦ ἐδιδάσασατε διὰ τὸ Φθινόπωρον. Αὐτὴ ἡ «πνευματικὴ καλλιέργεια» σὰς ἔκαμε νὰ βλέπετε τὸ Φθινόπωρον μετὰ μάτια, ἔχι τὰ ἰδικὰ σας, ἀλλὰ τῶν ποιητῶν, ποῦ θεωροῦν καθήκον των νὰ τὸ παριστάνουν μελαγχολικόν και πένθημον. Ἐστὶ ὅλα τὰ φθινοπωρινὰ πράγματα τὰ βλέπετε μαῦρα, ἔχι διότι εἶνε τῶντοι τέτοια, ἀλλὰ διότι ἐνεργεῖ ἡ φαντασία και ἡ ὑποβολή. Ἐπάνω κάτω ὅπως τὸ παθαινομεν καὶ ἡμεῖς οἱ μεγαλητέροι. Ἄλλὰ μὴ πιστεύετε πολὺ τοὺς ποιητὰς και μὴν ἀφίνεσθε νὰ σὰς παρασύρουν! Τὸ Φθινόπωρον εἶνε χαροῦμενον και εὐτυχισμένον. Μὰς φέρει ἕνα σωρὸ ὄρατὰ πράγματα, ὅπως ἄλλως τε κάθε ἐποχῆ. Καὶ ἀξίζει νὰ τὰ δεχῶμεθα με χαρὰν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ Φακίροι τῶν Ἰνδιῶν

Ὁ Φακίρος αὐτὸς ἐκράτησε τὰ χεῖρα του εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, δέκα ὀλόκληρα χρόνια. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἔπαθεν ἀπὸ ἀγκύλωσιν, ὅστε και ἂν θέλῃ, δὲν εἶμπορεῖ πλέον νὰ τὰ ἐκτείνῃ. Οἱ συνάδελφοὶ του εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ταίξουν σαν μωρὸ, διότι δὲν εἶμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Καὶ νομίζει, ὅτι με αὐτόν τὸν τρόπον κατέκτησε τὸν Παράδεισον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α) Πάινιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀιματομένο Σίφος

ΤΕΡ	ΡΗ	ΤΩ	ΤΕΡ
Ω	ΠΗ	ΡΑ	Ε
ΚΑΕΙ	ΧΟ	ΨΙ	ΕΥ

Νὰ συγκρομολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὅστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ἐνόματα τεσσάρων Μουσῶν.

β) Τρίφος

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Νάναγνώσθη ἔρῳθς τὸ κάτωθι ρητόν.
Δοιοὶ δὲ μὴ Καρχηδὼν ἂ μὴ εἰ ναί.

γ) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Φρεάντην

Mutuellement nous des aidons la plus charge sera malheurs legere.

Νὰ συναρμολογηθοῦν κατάλληλως αἱ λέξεις αὐταὶ ὅστε νὰποτελεσθῇ ἕν ρητόν.

Ἀλλοίσις: Αἱ λύσεις—δυνατότητες ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδοῦνται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Πύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α) Εἰς τὴν χαίτην δ) ESTRADE
τοῦ ἀλόγου, εἰς τὸ μέ-
σον ἀκριβῶς, σχηματί-
ζεται τὸ κεφαλάκι τοῦ
ἰππέως ἐν κατατομῇ.
β) Πάππος, μάρμη,
υἱός, ἐξάδελφος, ἀνε-
ψίος, θετός, — γ) Ἄριστα (ΠΑΡΗ,
ΣΤΑθ...)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τοιμοὺς τῆς Διακλάσεως και τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περιῶτε ὄρατὰ τὰς ὥρας σας.

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κερ. Β'

Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

Μία μικρούλα, κρατώντας στα χεράκια της μία κατακόκκινη γατίτσα, που της είχε βάσει το μαντίλι της για... φόρεμα: — Εξέρας, είπε στη φίλη της, που την κόνταζε χάζοντάς, να παίξουμε της κουμπάρας; Έγώ, λέει, θα έρθω να σου κάνω την επίσκεψη μαζί με το παιδί μου. Και έμφ θα το χαϊδέω, θά σέ ρωτήσω αν σου άρεση. Και σ'ά μου πής: — Μπά-α-α... έχει μουστάκια! Κι' εγώ, λέει, θά σου π'ω π'ώς τ'άχει από μικρό, γιατί τάχα, πρέπει νάνε μεγάλος κανείς για νάχη μουστάκια; Τότε θά μ' έρωτήσης: — Είνε τουλάχιστο καλό παιδί, ή μήν έχει κι' αυτό κακά ελαττώματα σαν τ'ά δικά μου τ'ά παιδιά; Έγώ τότε θά χαϊδέψω πάλι το καλό μου παιδάκι και θά σου απαντήσω: «Όχι, κυρία Μ... ένα μονάχα έχει... κυνηγάει ποντικούς!...»

Μαγαρένο Γιούλι

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Είς την όδον Πειραιώς το άλογο, που σέρνει το κάρο φορτωμένο, σταματάει. Γερό το άλογο, άλλ' άπότομος ό άνθρωπος και παραφορτωμένο το κάρο σ' ό κροστέρης άγριος. Σηκώνει το καμτσίκι και χτυπάει δυνατά! — Ντέε, μορέ! Το καίλινο το άλογο τεντώνει καλά τ'ά λεπτά ποδαράκια του και με το γερό του στήθος δίνει μία και τραβάνε όλο εκείνο το βάρος. Προχωρεί λίγο, τ'ά πόδια του λυγίζουν και ό κροστέρης βλέπει π'ώς πάλι θά σταθί και σηκώνει το καμτσίκι ανάποδα και τώρα χτυπάει με το έβλο: — Ντέε, μορέεε! Και το άλογο στέκεται, ένώ ό άγριος κροστέρης χτυπάει, χτυπάει. Σ'ά κάθε χτύπο, το κακόμορο το ζώο τινάζει ψηλά το κεφάλι του και κλείνει λυπημένα τ'ά μάτια του. Θέλει κι' αυτό να προχωρήσει, μά δέν μπορεί...

Δέν εστάθηκα περισσότερο να ιδώ αύτην την άποτροπική σκηνή. Άγγελος της Νίκης

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

«Πάρτε, παιδιά, να πιήτε μπουζί, να δροσισθήτε!» Είνε άδύνατον να φαντασθήτε, πόσον αυτή ή φωνή μ' ένθουσιάζει με βεβιωμένη π'ώς ήλθε το καλοκαίρι, ή τόσο αγαπημένη μου εποχή. Η αλήθεια είναι, ότι κάθε εποχή έχει τή χάρη της, και για κάθε εποχή... τ'ά ίδια λέγω. Άς είναι όμως το καλοκαίρι μ' άρέσει πιο πολύ. Με τον καθαρό του ουρανό, με τους πρωϊνούς παρλιάντους, με τ'άς ώραιας έκδρομάς, με τ'ά παιγνίδια, με τ'ά άφορητά, αλλά με τ'ες φίλες μου, που μόνον το καλοκαίρι συναντώ στην έξοχή, με κάρνει να το υπεραγατώ και να λυπούμαι τόσο πολύ, όταν άκούω μίαν άλλη φωνή που έρχεται

να μου δείξη, π'ώς ή ώραία αυτή εποχή, μάς εγκαταλείπει: «Κάστανα ζεστά, κ'άνε τ'ά μικρόνια!» Μεγάλη Έλλάς

NOX CONCUBIA (*)

Αφιέρωση προς τ'ό «Μαγαρένο Γιούλι» Έμμορφα ό άνθρωπος ποδοχεται στα βλέφαρά (μον άγάρι... Σ'ά μάθρα β'όθη τ'ού ουρανού, ο' έντ παιδί (μαονάλι λάμπων ε' άστέρια άμείρητα... Μακούα, ε'τό π'κμα, σβήνει ένα φωτάκι ερημικό... Νύκτα... Δροσιά... Γαλήνη. Βαθύ σκοτάδι δ'όρωζ... Ψηλά, ε' ώραίο (φωγγάρι) δέν λάμπει διόλεκο, όπως χθές, με τή χλωμή (του χάρη. Βουβό τ'ού φαναριού τ'ό φ'ως και τ'ού σκοπού τ'ό βήμα, τ'ού καραβιού τ'ό λίκνισμα ε'τό κοιμισμένο (αύμα.

Στην ξεραμένη καλομά ή πυρολαμπίδα (τρίλε... Γλυκό άρώμα π'νάλαρα ε'τά φύλλα φτερου- (γίλε... — Ω, άς έίδη ό άνθρωπος ό γλυκό! Νά μου χαϊδέψη άγάλι τ'ά βλέφαρα ή φτεροδρα του... Κ' ή σκοτεινή (του ή άγκάλη) άς με οικέπαση άδ'όρυβα... Ω, μόνο αυτός (μου δίνει της μοναξιάς τ'ό βάλοαμο, τ'ών άστρων την (γαλήνη... Τέλλος Άγρας

Η ΕΙΚΩΝ

Όταν ήμουν μικρότερον, ένθυμούμαι ότι μίαν ήμέραν, ή θεία μου ήγόρασε μίαν ώραίαν εικόνα. Είς την μίαν άκρην ήτο ζωγραφισμένον ένς έμμορφο καριτσάκι με άνθη, και στην άλλην ένα γελιστό άγόρι. Μαζεύομαστε λοιπόν έγω και αϊ άδελφαί μου και την έκτυπούσαμεν όλην την ήμέραν. Έγώ, άμα χαλάση, — έλεγεν ή μικρότερη μου άδελφή, — θά κόψω το καριτσάκι και θά το βάλω μαζί με τ'ες ζωγραφιές μόν. —Τό καριτσάκι θά τ'ό πάρω έγώ, σ'υ πάρε τ'ό άγόρι. —Δέν θά τ'ό πάρής καθόλου σ'υ, θά τ'ό πάρω έγώ. — Έγώ τ'ό προτιούμαι και άμα χαλάση, έγώ θά τ'ό πάρω. Τό τροπάριον αυτό έφάλλετο κάθε φορά που έβλέπαμεν την εικόνα, εν' ή θεία μου έξεκαρδίετο από τ'ά γέλια. — Βρε κοιτέε, μάς έλεγε' άφίστε να χαλάση πρώτα. Πάρασαν από τότε πολύ καιρός, και έμεις άκόμη άγθυμούμεθα τ'ους καυγάδες που

ΣΗΜ. Nox concubia είναι ή ώρα θ—12, κατά την όποδιαφασιν της Ρωμαϊκής νυκτοφυλακίας. Από τής θης π. μ. μέχρι τής επομένης της π. μ. έμμολάρων τ'εσσας τ'εσσοι φυλακαί: Prina nox, nox concubia, nox media, galli-cinipha.—Τ. Α.

έκάναμε για την εικόνα, ή όσπία' εύρισκτο άκούη κρημασμένη και άμαεαβλητή στην ίδια της όσει. Που να τ'ό εύρωμε, ότι πρώτα από την εικόνα θά μετεβαλλόμεθα έμεις!... Μανιατοπούλα

Η ΕΞΟΧΗ

(Μία σπιθα απ' την αγάπη μου για την χροσή Άκτινα).

Πόσον ώραία παρηά ό καιρός; είς την έξοχήν! Προχθές έπατηρέψαμεν από την θαυμασίαν μας Πύλαρο με τ'ες μαγευτικές τοποθεσίες της. Ένα βλέμμα άρκει να όψη κανείς, για να μαγευθή από τ'ό κάλλη της. Όλα είναι τώρα καταπράσινα. Τ'ά δύο ύψηλά βουνά της κείναι άντίκρου, και μέσα είς την πρόσμη κοιλάδα τους και είς τ'ους πρόποδας των είναι κτισμένα τ'ά σπιτια τ'ών κατοίκων. Ό γαλανός ουρανός; και από μακριά ή λαμπυρίζουσα άπ' τ'ες άκτινες τ'ού ήλιου θάλασσα άποτελειώνον' αυτ'ό τ'ό μαγευτικό τοπίον. Φαντάζεται κανείς τι εύχάριστα έπέρασεν. Έτρεχα ελεύθερα όλη την ήμέρα χωρίς διούλον να κουράζομαι, ή καθόμωνα κάτω από τ'ά πινάκια και περνούσα την ώρα μου κεντόσα ή διαβάζουσα την αγαπητήν «Διάπλασιν».

Άκόμη όρμιότερα ήσον, όταν ήλθε ή αγαπημένη μου εξαδέλφη Χροσή Άκτις, με την όποιαν έπέρασα μίαν ήμέραν θαυμασίαν κάτω από τ'ά δένδρα τ'ού μικρού γειτονικού δάσους, όπου συνωμιλήσαμεν, ως επί τ'ό πλείστον διά την αγαπητήν μας «Διάπλασιν.» Δυστυχώς ήλθε την παραμονή της αναχωρήσεώς μου και ούτω δέν δειήκεσε πολύ αυτή ή χαρά. Τήν άλλην ήμέραν, λατμημένη για την αναχώρησίν μου, εχαίρετο για ένα χρόνο την ώραίαν αυτήν έξοχήν. Κεφαλλοντεύα

ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΥ

Είς γέρον φυλάγγυρος, διά να προσελκύση την αγάπην τ'ού υπηρέτου του, έγραψεν είς την διαθήκην τ'ά εξής περίπου: «Κληροδοτώ είς τόν υπηρέτην έκείνον, ό όποτος θά μου κλείση κατά τόν θάνατόν μου τ'ους οφθαλμούς, 2,000 φράγκα εισόδημα και την οικίαν, είς την όποιαν θά άποθάνω.» Ό φυλάγγυρος μετά έν έτος άπέθανε και ό υπηρέτης; εξήγησε να τ'ό δώσωσιν οί κληρονόμοι, όσα τ'ού άφήκε διά τής διαθήκης. Οί κληρονόμοι έδέχθησαν και άνέγνωσαν την διαθήκην. Όταν δέν έφθασαν είς τ'ες λέξεις: «όστις μου κλείση τ'ους οφθαλμούς», έφώνησαν μετά μεγάλης χαρής: — Η δοσιρά είναι κατά τ'ό ήμισυ άκυρος! — Και διατί, κύριε; έρωτώ ό υπηρέτης. — Φίλε μου, ό θεός μας ήτο μονόφθαλμος και δέν τ'ού έκλεισεσ καρά ένα μόνον μάτι. Νεαρός Έυπατορίδης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ό άνόητος έρωτώ τ'ους άλλους περι τής αιτίας τ'ού σφάλματός του, εν' ή ό σοφός; έρωτώ έαυτόν.

Η ταπεινοφροσύνη όμιλάζει τ'ό τον, τ'ό χαμηλότερον μ'έν, εύδέστερον δέ τ'ών άνδρών.

Ό φυλάγγυρος είναι δένδρον μη άποφύρον καρπόν.

Τ'ά μεγάλα έργα έκτελούνται ούχι διά τής ισχύος αλλά διά τής επιμονής.

Η αιδώς προέπει να υπερασπίζεται τ'ό κάλλος; ή; ή άκωνθα τ'ό ρόδον.

Πέτρος Ριονοαί

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεγάλη καθαριότης. — Νέο, γιατί τ'ά χέρια σου είναι έτσι λερωμένα; — Ά, φαίνεται ότι θά λερωθήκων, όταν έστρίψω τ'ό πρόσωπό μου.

Έστάλη από τ'ού Στεναγμού τ'ού Άνέμου

Ό Διδάσκαλος: — Είπέ μου τ'ες ώρας τ'ού έτους. Ό Μαθητής: — Άνοιξ, έρος, φθινόπωρον, χειμώνας. Ό Διδάσκαλος: — Λαμπρά! Και τώρα ποίαν ώραν έχομεν; Ό Μαθητής: — Ένδεκα και έικοσι. Έστάλη από Δημ. Β. Κόν...

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 38 όδός Έυραπίδου την 1ην Σεπτεμβρίου 1915.

ΠΡΩΤΗ Σεπτεμβρίου... Μήπως άλλάξατε σπ'ιτε... Όσοι άλλάξατε, μήν έχάσατε να μου στείλετε την νέαν σας διεύθυνσιν, μαζί με 25 λεπτά διά την νέαν τακινίαν που θά σας τυπώσω. Άλλως τ'ό φύλλον θά διεύθυνεται είς τ'ό παλαιόν σπ'ιτε και θά χάσεται. Έν άλλο ζήτημα, τ'ό όποϊόν με άποχαλεί — μου γράφε ό 'Ηρώς τ'ού 1913. — είναι και τ'ό εξής: Πότος είναι ό προορισμός τής ζωής; Τι ποτε όλιγότερον μέντε μένο, όπως λέγουσιν και οί 'Ιταλοί... Μα φίλε μου, έδώ έχουσ γραφή όλοκληρήν βιβλιοθήκην από τ'ους μεγαλητέρους φιλοσόφους τ'ού κόσμου, χωρίς να λυθή αυτ'ό τ'ό πρόβλημα, και θά ήμπορούσα να τ'ό λύσω έγώ είς ένα παρόγραφον Άλληλογραφίας; Σ'ά δόσολο μου φαίνεται! Τέλλος Άγρα, ίδού, διαβιβάξω τ'ες εύχαριστίας σου προς έκείνον που σου προσέφερε την φιλοφάνειαν του. Δέν λέγεται όμως καθ'αυτ'ό «αρωσίστια» αυτή που έδωκε... Είς τ'ά τελευταία φύλλα τ'ού έτους, που πρόκειται να τελειώσωσ' τ'ά μυστηριώματα, δέν θά μου μείνη τόπος διά τίποτε άλλο έκτός τής Σελίδος. Ναί, ό στίχος τ'ού προχθεσίου σου ποιήματος είναι μεσοτέτος έτσι: Σερά τ'ά φύλλα ή μυγαλιά έξω απ' τ'ά ελά...

Τ'ά Α τής άμυγδαλιάς δέν χωρεί, (Σερά τ'ά φύλλα ή άμυγδαλιά...) Πρέπει να γίνων δύο άλλεπάλληλα συνζήσεις, που δέν τ'ες σπ'άνει τ'ό αυτ'ό. Τό Κυπριακόν Πνεύμα, μόλις εδιάθεσαν ότι φέτος, ένωσ τ'ών άποκλεισμένων τ'ού πολέμου, έη μισών 10,000 δραχμάς, άμείως έσπευσε να μου στείλη την συνδρομήν του διά τ'ό 1916. Και όχι μόνον αυτ'ό, αλλά μου ύπόσχεται ότι θά μου στείλη έντός όλιγου και την συνδρομήν τ'ού 1917. Να τί φίλος; έχω έγώ! Η Έξοδος τ'ού Μεσολογγίου άπαντ' είς την Ροδόδαφνην, ότι όσθ τ'έρον έκείρασεν άφ'ου την άγαπή τ'ούσων πολύ, ούτε κομπλιμέντο τής έκα μιν, άφ'ου είπε μίαν άλθιαν παθημολογημένην,

δηλαδή ότι γράφει ώραία. Μάλλον έκείνη τής έκαμ κομπλιμέντο, που τ'ην είπε έξυπνη και φιλομαθή. — Και έγω προλαμβάνω την άπάντησιν τής Ροδόδαφνης και προσέτεω, ότι ούτε αυτ'ό δέν είναι κομπλιμέντο, διότι πράγματι ή Έξοδος τ'ού Μεσολογγίου είναι έξυπνη και φιλομαθή. Τ'ά εξής μου γράφει ό Νικηφόρος Έξωσος: «Σ'ου είμαι εύγνώμων διά την τερπνήν και διδακτικήν ένασφάλησιν που μου δίδες. Όσον τ'ε καλοκαίρι, πριν γίνω συνδρομητής σου, δέν είχα τί να κάμω και κατήχησα ένασ άοχιμακέλης και ύναρξας... πρός; μεγάλην γκρίνια τ'ών οικείων μου. Άλλ' άφότος ενεγράφη είς σε, ήλλαξαν οί όροι. Πότε σ'ί διαβάξω, πότε λ'ω τ'ες Άσπ'άσεις, πότε συνιτω τοιαύτας, πότε σου γράφω έπιστολήν. Φνετάσου, ότι ούτε τ'ό μεσομέρι δέν άναπαύομαι όλίγον...» Άς είναι, τ'ό μεσομέρι, κωμικίαν ώραν, πρέπει ναπαύσεται. Μήδεν άγαν!

Νά μου γράφης; Ρωβόρε, και να μή σ'ε μέλη. Ποτ'ε δέν θά σου π'ω αυτ'ά είναι λόγια τ'ού άέρος, ή άγάτη φαίνεται μόνον από τ'ά έργα. Τότε λοιπόν έπρεπε να καταργήσω και την άλληλογραφίαν. Διότι και τί άλλο μου γράφουσιν οί φίλοι μου παρά διά την άπάντην που μου έχουσ; Ως επί τ'ό πλείστον τ'ό θέμα είναι αυτ'ό. Νά και τ'ό Μαγαρένο Γιούλι που έκαμε να μου γράφης τ'ες μήνες; και έξερτε γιατί; ηταν θυμωμένο μαζί μου, επειδή δέν εδωρομισούη κανέν από τ'ά έγκριτίνα κομπλιέντα σου! Και τί τ'ού π'αίσις έγώ, αν δέν τ'όν ευνοή ή κλήρος; — Ως π'ω είς τ'όν Τέλλον Άγραν, ότι ένς; από έκείνους; που τ'όν άγαπούσιν πολύ και έπιθυμούν να τ'όν γρωρίσουν, είσαι και σ'υ. Πολύ μ' εύχάρησες ή φωτογραφία σου Έβελίνα. Η ίδια σου ώραία και ευγενής να κάμης είς τ'ό ίσχυον τ'ού σπ'ιτιού σου ένα σχολειον διά τ'ά πτωχά παιδιά τ'ών προσφύγων και να διδόσης με τ'άδελφία σου Έλληνικήν, άρθημικήν, γρημιατικήν, ήχογραφίαν κτλ. Άλλά δέν μου λέγεις; τί θά γίνη αυτ'ό τ'ό σχολειον τ'ών χειμώνων; που θάγετε τ'ό δικό σας; Ως είναι μόνον διά τ'ας τελευταίας ήμέρας τ'ού καλοκαίριου; Δι' αυτ'ό ίσως; ό μπαμπάς σας τ'ό εύρίσκει περιττόν... Άνθισμένη Άμυγδαλιά, δέν εμπορεί' ένας άνθρωπος να εύρεθί από την Όδησόν είς τ'ό Πήλιον; Και μακρότερον άκόμη. Μόνον από τ'ό σπ'ο τ'ε γγάρι δέν μπορεί να πάη. — Πήλιον παράποιν έναντιον τ'ού κλήρου; Θά σας π'ουν άντικληρικώσως, τ'ά κομμάτια σας λαμβάνοντα τακτικά άλλ' όσα δέν αναφέρονται είς τ'ες Έγκρίσεις; είναι από τ'ά μεμρά που δέν αναφέρει. Άύρα τ'ού Άρίωνος, αυτ'ό τ'ό ψευδώνυμον σου εδιάλεξε. Χαίρω πολύ που παρακινήθησας από την αγαπητήν σου δειαν, ήξιώσης να πραγματοποιήσης τ'ας σκέψεις σου. Νά μου γράφης συχνά και να λαμβάνης μέρος είς όλους τ'ους Διαγωνισμούς. Η καλή σου θέα, παλαιά μου φίλη, θά σ'ε όηγή.

Η Νουσταλία, που ζήγησε να λάβη τ'ό φύλλον μου, μου γράφει: «Με τί άνομομονισίαν έπεριμένα να μάθω είς τί νέας περιπετειάς θά έπιπταν ό Ραούλ! Και αϊ Άθηναίκαί Έπιστολαί πόσον μου έλεπαν είς τ'ό διάστημα αυτ'ό! Η Κασσαίνα ενς' την περιέργειάν μου είς μέγαν βαλμόν. Τί ώραϊόν μυστηριώμα! Άλλά την σελίδα τής Άλληλογραφίας; την διαβίξω πρώτην. Αισθάνομαι μεγάλην χαράν όταν βλέπω έκεί πόσον οί φίλοι σου σ' άγαπούσιν και τί καλά αισθήματα που έχουσ. Ναί, αγαπητή μου, μου φαίνεται ότι οί συνδρομηταί τής Διαπλάσεως σχηματίζουν μίαν μεγάλην οικογένειαν, την όποιαν σ'υ, ως μητέρα διαβύνης με στοργή. Ένα Χιωτάκι, έλαβα υπό σημείωσιν να περνά και τ'ά φύλλα τ'ών αγοραστ'ών είς τ'ό Σπ'άθωμα τ'ού Συλλόγου. Έξέλεξα και τ'ας Άλλας σου παραγγελίας. Η έπιστολή σου μου ήρεσε πολύ. Δικαία ή παρατήρησίς σου, ότι ή υπεροχή τ'ών αγοριών ή καριτσών πρέπει να κριθή όχι από τ'ά δημοσιεύματα, άλλ' από τ'ά έγκριτόμενα τής Σελίδος, επειδή είς την δημοσίευσιν παίξει ρόλον και ή τύχη. Δραϊάς Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την

έδομάδα και οί έξής: Έλευθέρα Χίος. Άσθη τής Δόξης, Σκλαβόμενος Έλλην, Ναυαία τής Ίου και Θαλασοπούλι τ'ού Στόλου. Τ'ους εύχαριστώ όλους; έπέλεσα τ'ες παραγγελίας, αλλά δέν έχω τόπον να τ'ους άπαντήσω έκτενωσ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έμμοίνονται: «Φθινόπωρον τ'ού Θαλασοπούλιού τ'ού Στόλου. — Βάτραχος και βούζ; τ'ού Άκρομήτου Άεροπόρου. — Τ'ό όνειρον τ'ού Γιαννίκα; τ'ού Ομηρικ'ού 'Ηρώσος. — Τ'ό τραγούδι τ'ών Χελιδονιών; τής Έλενοδόφρου Κωνολεούκου. — Άγιες ώρες με τ'μαξί; τής Φράουλας. — Μισάντρα; τής Φανής τής Πακρίδος. — Τ'ό καθήκον, τ'ού Δοξασμένου Έλλητισμού. — Κωμική στο χωριό; τ'ού Άστέρος τής Δόξης. — Κομμάτι; τ'ού Σκλαβόμενου Έλληνοσ. — Κουδέντες; τής Άδδας. — Στροφές; τ'ού Ρωβόρου. — Δ'άφορα; τής Ένδόξου Γαλλίας. — Άγόνες; τ'ού Κάστρου τ'ών Καλαμών. — Καταπέδεια; τ'ού Μέλλιτος Βασόγου. — Σαπέμβοι; τ'ού Κήματος τ'ού Ηούριου. — Η όριμάνσις; τ'ού Ένα Χιωτάκι. — Στ'ό θάνατο ένός σκόλου; τ'ού 'Ηρώσος τ'ού 1913. — Χρυσόθεμα; τ'ού Τέλλον Άγρα. — Μικρά διάφορα, ιστορικά ανέκδοτα κτλ. διαφόρα. Άποφάσιονται: «Μή κρινετε εν τής όψεος; (σχολαστική γλώσσα); — Καλοκαίρινά γεγοίσα; «Η αναχώρησις τ'ών χελιδονιών; (Περγα). — Ό Ρήγας; και ό τραγοιδιστής; (τι είναι αυτ'ό; αντιγραφή; δέν μπορεί να είναι δικό σου); — Χρόνια αυτ'ης φέμια; — Όραία νύκτα, «Ό Μπαμπάς; (κωμική και άτελή.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοούται, αν δέν συνοδευεται από τ'ό δικαίωματος φρ. 1. Τα έγκριτόμενα ή άνανοούμενα ίσχύουσιν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1915. Όσα ενάποικον από Α. άνήκουσιν είς άγόρια, και όσα από Κ είς κορίτσια]. Νέα Ψευδώνυμα: Δόρα τ'ού Άρίωνος, κ. (Π. Ζ) Βουνό τής Ίθάκης α; (Π. Α) Μελαχροίνο Άγγελουδάκι, α. (Π. ΙΙ;);

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ναγκυλάξουν: ή Κόρη τ'ού Μοριά (0) με Φρόουλιαν, Φούλιαν, Ροδόδαφνην. — Ό Θεός; (0) με Μικρόν Άγιοτομάριον, Έλληνοπόλι τ'ού Αίμων Φάσωνα. — Ό Δοκίμας Κέντος (0) με Γυθιωτάκι, Ζουκωνδάνκι, Πόδον τ'ού Κωνσταντινού, Όνηρα π' Άλήθυσαν. — ή Πανελλήμιος Ένωσις (0) με Κυπριακήν Έβελίαν, Τέλλον Άγραν, Άνθισμένην Βαμβακίαν. — ή Μορφα Γαλατία (0) με Αϊδάν, Άνεμόνην, Μορφή Σαντούλιαν, Μελαχροίνουλιαν, Άγιοοβλιόλετταν. — ή Ένδοξος Κωνολεούκου (0) με Φούλιαν, Έβελίαν, Άνθισμένην Βαμβακίαν, Ένωσιν τής Κρήτης. — τ'ό Διαβολάκι τ'ών Άθηναίων (0) με Φάωνα, Τέλλον Άγραν, Θηλυκόν Διάβολον, Φούλιαν, Λορελάι, — ή Νουσταλία (0) με Αθηνιακήν Πυραμίδα, Ροδόδαφνην, Τέλλον Άγραν. — τ'ό Περγαλιό (0) με Κερκυραϊκόν Διάβολον, Νεαρόν Κρητισάν, Μελαχροινό Διαβολάκι. — ή Πέτρος Ριονοαί (0) με Άνθισμένην Βαμβακίαν, Λορελάι, Σκλαβόμενον Έλληνα.

Η Διαπλάσις άσπ'ίξεται τ'ους φίλους τής Διαβολάκι τ'ών Άθηναίων (καλά; να έλλης; όχι, πρός τ'ό παρόν ή Διαπλάσις θά μείνη έτσι). Ένδοξον Κωνολεούκου (έτσι φαίνεται, από έκεί ός τ'ό άνεγρ'αψε... ήτο τόσο νόστιμον!) Πανελλήμιον Ένωσιν (π'ού μου γράφει από την ύψηλοτάτην χορηγίαν τής Κύπρου, εν μέσο πείνων και άγγλων στρατιωτών) Φοβήν (να ίδούμε, αν τ'ό ευνοήση ό κλήρος;) Άγγελος τής Νίκης (ελαβό εύχαριστώ) Βουνό τής Ίθάκης (αυτ'ό ήτο τ'ό καλύτερον από τ'ά σχετικά; γράφε μου) Ένωσιν τής Κρήτης (πολύ ώραία ή έπιστολή σου διά τ'όν πόλεμον εις τ'ά σου πό; θά τελειώη τ'ού; θά έπακομ'οι να σου π'ω; θά π'ω; είς τ'ους ζήρει!) Όμηρικ'όν 'Ηρώσος (ελαβό, εύχαριστώ, έστειλω) Κάσκορον Καλαμών (έστειλω,

περί τοῦ ἀσπίφοῦ της ἔγραψεν ὅτι ἔστειλε πατέρα-
διον καὶ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.) "Ἐρδοξον Γαλι-
λιαν (εὐχαριστοῦ διὰ τὸ ἔσκαπώμακ' φρίνεται: ὅτι
εἰς τὸ πατρίδιον δὲν εἶχε σημεῖωσιν τὸ ψευδώνυ-
μόν της; εἰς τοιαύτην περιπέσειν βάζει τὸ ὄνομα
Ναυτάκι τῶν Σπειτῶν (ὄρατον τὸ καθόρισμα
τοῦ φίλου καὶ ὄσον διὰ τὸ ἔλλα καὶ μοῦ γρά-
φαι, δὲν πιστεύω δὲι ἡ μητέρα σου ἐπῆρεν
ἀπὸ ἐμῆ ἀπὸ τὸ ἴδιον· ὅτ' τὸ εἶχε φουσι-
κόν....) Ναυτάκι της Ἀθήνων (δὲν ἐνθυμούμαι
πλέον) Ρουμελιωτάκι (θὰ σοὺ τὴ στείλῃ) Φω-
νήν της Πατρίδος (ὄραία ἰδέα! θὰ τὸ γράψω σὸ
προσχεῖς) Θέμον Βασιώτην (μὲ μεγάλην μου
εὐχαρίστησιν ἐδίδασκα καὶ τὸ γράμμα σου καὶ
τὰ δημοσιεύματα σου ὄραίνονται!) Ὀθίων
"Ἀνεμον (χαίρω πῶς ἐγενεῖς καλά! μὴ ἐγκακῆς
κατόχησιν λουτροῦν) Κύμα τοῦ Θεοματιοῦ
(ἔλαβα, εὐχαριστοῦ!) Πληρωμένον Ἠπειρώτην
(στελεῖ το γὰ τὸ ἴδιον, δὲν χάνεις τίποτε!) Πολύ-
μηνην "Ὀδυσεά, "Αιρώμητον "Αεροπόρον
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς; ἔλαβα μετὰ την Ἰην Σε-
πτεμβρίου, ὑπέπαντήσω εἰς τὸ προσχεῖς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Συνέχεια τοῦ 152ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Ἀθροιστοῦ - Νοεμβρίου.**

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
2ῆς Ὀκτωβρίου. Ἄλλα καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔ-
χουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

495. Δεξιόγερπος

Θεά, Μοῦσα κ' ἐν γράμμα
Ποῦ σὺρῆς, ἐν τῷ ἔμα
Αὐτοκράτορα κλεινόν
Κάμων τῶν Βυζαντινῶν.

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πταρχῆς Νεραϊδοῦλας

496. Συλλαβικός

Ἀπὸ σύμφωνά μόνον
Μὲ νῆσον ἐνάτω,
Καὶ ὄν, ποῦ μὲ ἄνθρωπον
"Ομοιάζει, δηλοῖται.

"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδῆτου "Ανέμου

497. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπα, βάλει με,
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν σιγῆν,
"Ἀπὸ κράτος στήν "Ἀσία,
"Ἐν δένδρῳ μὲ ἀξία.

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατείας

498. Δίζυγον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ναυτικατασταθῶν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμα-
τιαν αὐτοῦ, ὥστε ναυγι-
νίσκωνται: ὀριζοντίως
ἄνω, βασιλεῦς τῆς Μα-
κεδονίας κάτω ἀθηναῖος
συγγραφεὺς καὶ στρατη-
γός· καθέως δέ, κατὰ
σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: Κράτος τῆς Ἐδράτης,
ἀριθμητικόν ἀφηρημένον, ἀστερισμὸς καὶ ἄρος
νῆσου Ἑλληνικῆς ἢ πύλης.

"Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ναυτάκι της Ἀθήνων

499. Συλλαβικός Ρόμβος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Καθεὶ ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβὴν. Καὶ
καθέτως, τὰ ἴδια.

"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεῦματος τοῦ Ἑλλησπόντου.

500. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Κυρηναῖος φιλόσοφος—Συνώνυμον τῆς Δημο-
τιογραφίας—Ἀρχαῖος Θεός+(Δικαιώμα δα-
ψίου—μικρὰ νῆσος=) "Ἀρθερον+(ἐπιθετον—νῆ-
σος=) Συνώνυμον τοῦ λαοῦ.

"Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Βικιλεῖς τῆς Μασ-
σηνίας.

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

501. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

—Δολιχά, Κέστω, Νίτω! τρέξτε γὰρ τὸ θὰ σὰς
φάη!

- Ποῖος;
- Τὸν κοροφὸ κάκετε;

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντινομίου Ἠπειροῦ

**502. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποιήσεως
"Ἀκροστιχίδος.**

Τὰ μὲν ὀρθὰ τῶν κατωτέρω χρησιμοποιῶν λέξεων
ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν κοινὸν σκαλιζόν· τὸ δὲ
πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, βασιλεῖα τῆς
Ἀυδίας: 1, Βαλκανικὴ κρητεῦσα. 2, Παταμός
τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἀρχαῖος Θεός. 4, Στρατηγός
Καρχηδόνιος. 5, Κοιμῆτι ἀχρηστον ἢ παλιόν,
6, Πόλις τῆς ἀσιατικῆς τορκίας. 7, Μέταλλον.

"Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλκιδιοφόρου Κυανολεύκου

503. Φωνητολόγιον.

μφο - ** - λμυ; - τ - τ - λμντ.

"Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Λαβάρου

504. Γρίφος.

πῦρ			εἰς	
πῦρ	πῦρ	1	εἰς	εἰς
πῦρ	πῦρ		εἰς	εἰς
πῦρ			εἰς	

"Ἐστάλη ὑπὸ Βουλιτοῦ Γ. Πουλοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 30 καὶ 31

364—365. 1. Τὸ τριπλόν. 2. Ὅποιος πέ-
φαι ἀπὸ τὸ τραπέζι, διῆτι πέφαι γρηγοράτερα.
—366. Β3ξινος (ἐν, ἐνός).—367. Ἰῶσς, οὐς.
—368. Σέρβια - Σερβία.

369. Σ Δ Α 370. Καλαμάρι
Ι Ο Σ (ΚΑΛΑ, ΜΑΡΙ-
Κ Υ Σ κα...)-371. ΧΡΟ-
Α Κ Ρ Ι Τ Α Σ ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ
Φ Ν Ν (Χριστῶν, Ρωμαῖός,
Μ Α Ο "Ὀρος, Νῆξ, "Ὀλό-
Α Σ Σ κληρος, Ὑψηλός,
Φίλος, Ἐκτός, Ἰσχνός, Ἄστος, Ὅπισον, Ὑπνος.)—
372. Αἱ δεύτερα σέφαι σοφώτερα.—373.
Στέλλει τὴν συνδρομὴν σας διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς (Στ ἔλ. ἔν. ἔτη. ν συν. ὄρομοι. ν σ
ἄς διὰ τὰ χ' - ὄρομοι - κίς ἐπὶ τὰ - Γῆς.)

374. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδέκατον.—375. (Ἄ-
κροῦσται ὡς δημοσιευθὲν λαμβασμένον).—376.
"Ὀβίσιος - ὁ ἴδιος.—377.—Κόρ - κρῶ.
377. (δὲς) ΠΑΛΟΣ. 378-382. Διὰ τοῦ
ΑΤΑΣ Ν: Ἐθλον, ὄθρον,
ΔΑΣ ἴον, νῆμα, πόνος.—
ΟΣ 383. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
Σ (υαῖνα, γερανός, Εὐ-
γενία, Ρίγα, Τούνιος, νέος, θναρος, Σῦρος).—
384. ΧΕΛΙΔΩΝ - ΜΙΑΝΩΝ (ΧαΜαίλων, Ἑλ-
κίδων, Αἰάλλη, ἸἸἈχη, ΔαΝία, Ὄξος, Νῆ-
Νος).—385. Οὐκ ἔξ με καθεῦθεν τὸ τοῦ Μιλ-
τιάδου τρόποιον.—386. Ὑπόμεινε τὰ τῆς τύ-
της (ὑπὸ μ' ἐν ε τὰ - τ' εἰς τὶ - χ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IE-40]

Ἀναλλάσσω πανταχόθεν κάκε ποτεῖλ, ἀπαντῶν
Ἀναχέως, Διευθύνσις: κ. Σπύρον Α. Μάμον,
Poste-restante, Ἀθήνας.

[IE-41]

Νέα διευθύνσις τοῦ Συλλόγου «ΠΑΤΡΙΣ!» Δη-
μήτριον Λαζαρίδην (Νικηφόρον Β3ξινον),
Λεωφόρος Χαριλάου Τρικοῦπη 12, Πειραιά.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὄσον αἱ λύσεις, ἀδεικνύοντες φυλλαδίον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 26 Αὐγ. — 1 Σεπτ.

ΑΘΗΝΩΝ: Ελεῖνη Χαλκοπούλου, Κωνστ.
Παλόγλου, Μαρία Ν. Ραμνιῆ, Ἄγνη. Ἀδ.
Βραχόνης, Γεωργία Α. Βραχόνης, Ἰφ. Ν. Κο-
κιδῆς, Α. Ν. Ἀρακοῦς, Κ. Θ. Παπαθεοφίλου,
Παν. Ὀρφος, Ἰω. Πελεκάνος, Π. Καρλλιάνος,
Ματωμένο Ἠλιοβασιλέα, Παν. Α. Σχίτας, Ἰω.
Δ. Μάκου, Γ. Κ. Σουραστῆς, Βασ. Κλήρης, Ρο-
βῆρος, Παν. Κατσούλης, Βικτωρία Γ. Γαλιάνου,
Ἐμ. Θ. Κασαβέτης, Εὐφροσύνη Γαλιάνου, Κα-
τίνα Γ. Μπακουῆ, Α. Χ. Σπινάρωφ. Πόδος τοῦ
Κωνσταντινίου, Ἀντίστα Θ. Παπαθεοφίλου, Κ. Θ.
Γκουνάφ, Ἄγνη. Κ. Καράνης, Γε. Ν. Κωνσταν-
τινίδης, Χρυσούλα Θ. Στασινοπούλου, Κ. Π.
Μπαρόνης, Ν. Γεωλός.

- ΑΝΑΡΘΩ: Μ. Ε. Δελαγαράδικης.
ΑΡΦΟΥΣ: Ἀθ. Α. Μαργαρίτης.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Γ. Ἠλιάς, Γ. Αμφοπούλου,
ΔΙΜΗΝΙΟΥ: Σπ. Σ. Κούλιας.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Θεοδ. Α. Σανθός.
ΙΣΤΙΑΙΑΣ: Παν. Σ. Κραυτιῆς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Βαρθολαῖος, Γ. Δήμος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τὸ Μέλλοντος, Μαρία Κ.
Καυβῆς, Μαρία Κραυτιῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ: Δ. Α. Καραούλανε, Ἀγγελικὴ
Π. Ἰακωβάτου, Γε. Γ. Ἀμφορέας, Νικ. Α. Καλός
ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἐθνικὸν Ὀνειρον
Στάθης Σπ. Ἀλάσις, Ἀντιστα Σπ. Ἀλάσις, Σοφία
Σπ. Ἀλάσις, Ἀέλι Μάσου.
ΠΑΤΡΩΝ: Σπ. Α. Μάμος, Κούλης Ἀναστα-
σάπουλος, Μίμη Ἀναστασάπουλος, Π. Σ. Καρά-
μυλης, Γιάννος Π. Νικολάπουλος, Διαβολοῦ τῶν
Ἀθηνῶν.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἄγλ. Ἰω. Λεωντανανάκος, Δημ.
Π. Μαστρογιάννης, Δημ. Σ. Ἀβελόπουλος, Ναπ.
Ἠλιάδης, Ἰω. Μιχαλάκος.

ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ: Μηνῆς Γαληνός, Εὐάγ. Ι. Πα-
νικολάου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Γεωρ. Χρ. Ἀσάπουλος.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Ἐλευθ. Ν. Γεωργακαπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Ἄγγελ. Σ. Σιδερά, Βιολ. Ἀλαμάνου.
ΤΗΝΟΥ: Νίκος Παπαφράγκος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Θησαῖος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δημ. Α. Ματαξῆς, Ἰνδαλμα τῆς
Τριπολιέως, Μεταχρονό Διαβολοῦ, Βιοληθο-
φάγος Ἀγνός, Μεταχρονό Ἀγγελοῦδου, Ἀκα-
ταντίνος Ἑλλησπόντος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

"Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάματα ἐπέβησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ εἰς τρεῖς
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΟΡΡΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΜΑΡΙΚΑ
ΚΡΟΑΖΙΕ ἐν Κερκυρά, ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΙΑΚΩ-
ΒΑΤΟΥ ἐν Κεφαλληνίᾳ οἱ ὅσοι ἐνογράφησαν
διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ εἰς: 5, 7, 15, 17,
18, 19, 20, 21, 23) πρό; φρ. 1
ἕκαστος καὶ ταχυδρομικός φρ. 1.10, διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 1.39 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 οἱ εἰς: 1, 4, 8, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρό; φρ.
2.50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος,
3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὄν ἕκαστος τιμῆ-
ται: Ἄδειος φρ. 3—Χρυσῶδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδειος 3.50, χρυσ. 6.50
Διὰ τὸ ἔξωτερο. φρ. 4.— φρ. 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν
ἕκαστος τιμῆται ἐλευθέρως ταχ. τελῶν:
Ἄδειος φρ. 7—Χρυσῶδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914,
ὄν ἕκαστος τιμῆται:

Ἄδειος φρ. 8—Χρυσῶδετος φρ. 10.